

βοσκή Σίφν. Συνών. ἄσπαρτος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ σπείρας πολλαχ.: Ἐνύφησε τὸ βούι μου κ' ἔμεινα ἄσπορος (βούι=βόδι) Κρήτ. Ἀπόμεινε ἄσπορος φέτι Ρόδ. Δὲν εἶχα σ'τάρ' ντίπ φέτου κ' ἔμ'κα ἄσπουρους Αἰτωλ. || Γνωμ. Ἐναν χρόνον ἄσπορος, πέντε χρόνους ἔρημος (τὸ γνωμ. ἐν παραλλ. λαγαῖς πολλαχού) Χίος || Παροιμ. Γιὰ τὸ κορωνίν ἐμείναμεν ἄσποροι (δὲν ἐσπείραμεν ἐκ φόβου μὴ φάγη τὸν σπόρον ἢ κορωνή. Ἐπὶ τῶν δι' ἀσήμαντον φόβον ἀποτυχίας μὴ ἐπιχειρούντων τι. κορωνίν=κορωνίδιν) Κύπρ. Συνών. ἄσπαρτος 2. 3) Ὁ μὴ ἔχων σπόρον, σπέρμα ἐνιαχ.: Ἀβγό ἄσπορο ἐνιαχ. Τὰ πρῶτα ποῦ κάνει τὸ δέντρο καὶ τὰ καλύτερα εἶναι ἄσπορα ὅλως διόλου Γ'Ξενοπ. Ἀναδυομέν. 26.

ἄσπουδα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ οὐσ. σποῦδα.

Χωρὶς σπουδήν: Ἀκόμα ἀργεῖ τὸ τρένο, ξεκίνα ἄσπουδα (μὲ τὴν ἡσυχίαν σου).

ἀσπούδαστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀσπούδαχτος Κρήτ. Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ. ἀσπούδαχτος Θήρ. ἀσπούδατος ἐνιαχ. ἀσπούδατος Μύκ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀσπούδαστος=ὁ μὴ μετὰ σπουδῆς ζητούμενος.

1) Ὁ μὴ σπεύδων, ὁ μὴ βιαζόμενος Θήρ. Πόντ. (Οἶν.) Ἀντίθ. σπουδαχτικός. 2) Ὁ μὴ ἐκπαιδευθεὶς καὶ δὴ ὁ μὴ μαθὼν ἐπιστήμην τινά, ἀπαίδευτος, ἀμαθὴς λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Γιὰ νὰ σπουδάσῃ ὁ ἀδερφός μου ἔμεινα ἐγὼ ἀσπούδαστος. Μὴν ἀφίνης τὰ παιδιὰ σου ἀσπούδαστα, γιατί θὰ μετανοιώσῃς λόγ. κοιν. β) Ὁ μὴ συνηθισμένος εἰς τὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας, ἀπονήρευτος πολλαχ.: Ἐγὼ δὲν τὸ θέλω ἀσπούδαστο τὸ παιδί, θέλω νὰ ξέρῃ τὴ ζωή. Γιὰ ἀσπούδαστη τὴν περνεῖς;

ἀσπόχωμα τό, Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπα καὶ χῶμα.

Ἡ Θηραϊκὴ γῆ. Συνών. ἄσπα 3.

ἀσπραγανξά ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἄγανο κατὰ τὰ εἰς -ξά ὄν. φυτῶν.

Σίτος ἔχων τὸν ἀθέρα λευκόν. Ἀντίθ. μαυραγανξά.

ἀσπράγγουρο τό, Πόντ. (Ὁφ.) — ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. Ὁδηγὸς λαχανοκηπ. 53.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγγούρι.

1) Εἶδος σικυοῦ, παραλλαγή τῶν κιτριῶν σικυῶν Ὀλλανδίας, μὲ φλοιὸν ὀλίγον ζαρωμένον καὶ ὑπόλευκον καὶ σάρκα ὑποπράσινον ΛΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ λευκάζων ὠριμος σικυὸς ὁ πρὸς σπορὰν φυλαττόμενος Πόντ. (Ὁφ.)

ἀσπραγκάθα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπραγκάθ-θα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθα.

Μεγάλῃ ἄκανθα τῶν ὀρεινῶν μερῶν μὲ φύλλα τεφρόχροα. Πβ. ἀσπράγκαθο.

ἀσπραγκανξά ἡ, Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκανξά (Ι).

Τὸ φυτὸν ἀσπράλαθος 1, ὁ ἰδ.

ἀσπράγκαθο τό, ἀσπραγάθι Κρήτ. ἀσπροκάθ-θι Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) ἀσπράγκαθο πολλαχ. ἀσπραγάθο Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) ἀσπράγκαθον Θεσσ. Μακεδ. (Καστορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀσπράγκαθον Ἡπ. (Ἰωάνν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. ἀγκάθι.

Διάφορα ἀγριόχορτα μὲ στέλεχος ἢ φύλλα συνήθως τεφρόχροα τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀγκαθίων τῆς τά-

ξεως τῶν συνθέτων (compositae) 1) Κνίκος ἢ ἱεράκανθα (cnicus benedictus) καὶ κνίκος ὁ Συριακός (cnicus Syriacus) ἐνιαχ. Συνών. ἀγισγκάθι, καλὰγκάθο. 2) Γαλακτίτης ὁ γναφαλῶδης (galactites tomentosus), ἡ τῶν ἀρχ. λευκάκανθα Κέρκ. 3) Κενταύριον τὸ τοῦ ἡλιοστασίου (centaureum solstitialis) Ἡπ. Θεσσ. Συνών. φαλαρίδα. 4) Κίρσιον ἢ ἄκορνα (cirsium ἢ picnomon acarna), ἡ τοῦ Διοσκορίδου ἄκανθα λευκὴ πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγκάθα 1 β, ἔτι δὲ ἀσπράγκαθος. β) Κίρσιον τὸ ἀστρωτὸν (cirsium stellatum) Κέρκ. 5) Σκόλυμος ὁ στικτός (scolymus maculatus) καὶ σκόλυμος ὁ Ἰσπανικὸς (scolymus Hispanicus) πολλαχ. 6) Ξάνθιον τὸ ἄκανθῶδες (xanthium spinosum) Θεσσ. κ. ἀ. Συνών. κολλητισίδα. 7) Ἀκανθος ἢ ἀκανθῶδης (acanthus spinosus), πιθανῶς ἡ ἄκανθα ἀγρία τοῦ Διοσκορίδου Πελοπ. (Μάν.) κ. ἀ. 8) Εἶδος ἀτρακτυλίδος, πιθανῶς ἀτρακτυλὶς ἢ λευκόκαυλος (carthamus leucocaulus) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) [**]

ἀσπράγκαθος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπραγάθος Θήρ. ἀσπροάγκανθ-θος Κύπρ. ἀσπροκάθης Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπράγκαθο κατὰ τύπ. μεγεθ.

Τὸ φυτὸν ἀσπράγκαθο 4, ὁ ἰδ.

ἀσπραγκάθουλλας ὁ, ἀμάρτ. ἀσπραγάθουλλας Πελοπ. (Λακων.)

Μεγεθ. τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. ἀσπραγκαθούλλι.

Θάμνος ἀκανθῶδης πρὸς κατασκευὴν σαρώθρων. Πβ. ἀζογκάθα.

ἀσπράδα ἡ, σύνηθ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Κερσ. Τραπ. κ. ἀ.) ἀσπράδα ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 13 ἀσπράδα Πόντ. (Ἰμερ. Σάντ. Σταυρ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀσπρά Χίος (Μεστ. Πυργ. κ. ἀ.) ἀσπρά Κάλυμν. ἀσπράτα Ἀπουλ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι). Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Ὁ τύπ. ἀσπράδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ἀσπρίά. Τὸ ἀσπρά ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. ἀσπρίά. Τὸ ἀσπρίά ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀσπρίά κατ' ἐπίδρασιν τῶν εἰς -ατα ληγόντων Ἰταλικῶν οὐσ.

1) Ἡ λευκότης, τὸ λευκὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀσπράδα τῆς γυναίκας - τοῦ δέρματος - τοῦ λαιμοῦ - τῶν χειρῶν κττ. σύνηθ. Τὰ ὠραία τῆς ποδαράκια... πατούσανε μὲ τὴν ἴδια ἀλαφράδα τὴ χλόη, ὅπως ὅταν ἔδειχναν τὴ γυμνή τους ἀσπράδα 'ς τὸν ἥλιο ΠΝιρβάν. Ἀγριοιολούλ. 220 || Γνωμ. Ἡ ἀσπράδα νικάει ἐφτὰ ἀσκημάδες Ἀθῆν. || Ἀσμ.

Σύβνα τοῦ ἥλιου ἢ ἀδερφή, τοῦ βαδακισῶ ἢ ἀσπράδα, ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα;

Πελοπ. (Λακων.)

Μέσα 'ς τὸ χιόνι λούστηκες καὶ πῆρες τοῖς ἀσπράδες καὶ πῆρες κι ἀπ' τὸ γασσεμὶ οὔλεις τοῖς νοστιμάδες

Χηλ.

Ποιὸς κρίνος ὠραιότατος σοῦ 'δωσε τὴν ἀσπράδα;

Χίος — Ποίημ.

Καὶ τὰ νεραντζομάγουλα ἄγγελοι τὰ σφουγγίσαν

καὶ μοῦ 'δωσαν γιὰ ὁμορφιά τοῦ κρίνου τὴν ἀσπράδα

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀσπρίά 1, ἀσπρίδα 1, ἀσπρίλα 1, ἀσπροβόλημα, ἀσπρολόγημα. β) Λευκὸν σημεῖον, λευκὸν στίγμα Θεσσ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἀ. — Λεξ. Δημητρ.: Πολλὰ ἀσπράδας ἔθ' ἡ τσόχα ἀπιθκέσ' (μέσα) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδι 1. γ) Τὸ νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ Θεσσ. κ. ἀ. Συνών. ἄδηλος 3, ἀναθόλα, ἀσπράδι 1 β, ἀσπρίλα 3, θόλα. 2) Ὁ σκληρωτικὸς χιτῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Τραπ.): Τ' ὀμματί' ἢ ἀσπράδα. Συνών. ἀσπράδι 3.

